ՀՆՁՒՈՐ

ԱՐՇԱԼՈՅՍ ՄԽԻԹԱՐԵԱՆԻ

Անցեալ ամառն էր։ Ծերուկ Գալօյին
Հընձի ժամանակ տեսայ ես արտում.
Կէսօրեան արեւն այրում էր գետին,
Յոգնած հընձւորին նա չէր խընայում։
Կապոյտ երկնքում չը կային ամպեր,
Խեղդող տօթի մէջ չէր շարժւում քամի,
Լայնարձակ դաշտում չը կար մի ըստւեր
Եւ մեղմակայքում զովարար առւի
Չէր լըսւում քըրքիջ. բայց Գալօն արագ
Շարժում էր ուրախ ուրախ գերանդին—
Առատ էր ցօրեան՝ գիւղացու միակ
Այդ յոյսն, ապաւէնն երկրի երեսին։
Թո՛ղ հեղեղ-քըրտինք նորա երեսից
Վազէր, ծովանար մայր-երկի վերայ,
Թող արիւն հոսէր նորա ճակատից՝
Անհոգ ժըպիտով աշխատում էր նա։

Ձըմեռւան թըխպոտ օրերից մէկն էր։
Անցնում էի ես Գալօյի գիւղից,
Մըտայ նորա տունն։ Տըխուր տանուտէր
Անկիւնում նըստած գողում էր ցըրտից.
Կին ու զաւակներ ցընցոտիներով
Մի այլ անկիւնում ծածկած մերկութիւն

Լաց էին լինում լուռ հեկեկանքով.
Որպէս աւերակ դատարկ էր այդ տունն։
Հիւրասէր Գալօն չը բերեց ինձ հաց...
Նըստած էի ես այնտեղ շըւարած
Ու տրխուր նայում մըրոտ պատերին,
Երբ յանկարծ աչքիս ընկաւ գերանդին.—
Եւ ես ակամայ յիշեցի այն օր,
Երբ արիւն քըրտինք թափում էր հընձուոր
Առատ, անխընայ մայր-երկրի վերայ,
Երբ տնհոգ, ուրախ աշխատում էր նա...